

העלון השבועי
למשפחה

שבת מברכין

יום שני

ראש חודש שבט

זמני השבת

כניסת שבת: 16:31

יציאת שבת: 17:23

רבנו חם: 17:54

מחזק מאוד

חובה לקרוא!!!

אור הנר

עורך: נריה אטון, פרשת "וירא"

נא לא לקרוא בשעת התפילה, העלון טעון גניזה.

דבר העורך

פרשת וירא

"ולא שמעו אל משה מקצר רוזו ומעבודה קשה"

התורה מספרת שמשה רבנו מגיע לעם ישראל ואומר להם את הבטחת הקב"ה שיגאל אותם מארץ מצרים, ובני ישראל לא שמעו לו מרוב קושי השעבוד, אומנם, עם ישראל האמינו שיבוא הגואל ויגאל אותם ממצרים, ויחזרו להיות אומה לתפארת, ולכן לא התייאשו. פעם בשלושים יום עם ישראל, זוכים לקיים את מצוות ברכת הלבנה. ועריך להבין מדוע אנו סופרים את הספירה שלנו לירח, הרי לכאורה הספירה לשמש נראית הרבה יותר הגיונית, שהרי המחזור של השמש הינו מחזור של שלוש מאות שישים וחמישה ימים, לעומת זאת הירח המחזור שלו שלוש מאות חמישים וארבעה ימים, כך שבכל שנה נפתחים אחד עשר יום, ואם כן מדוע אנו סופרים לירח ולא לשמש? באר הרב יאיר ישראלי שליט"א שאפילו שלכאורה נראה שהספירה לשמש נראית יותר נכונה עם ישראל סופרים לירח, משום שעם ישראל נמשלו לירח, שמתחילת החודש ועד שהוא מתמלא חולפים חמישה עשר יום ומאז ועד שהוא נעלם חולפים עוד חמישה עשר יום. כך עם ישראל מאברהם אבינו עד שלמה המלך חלפו חמישה עשר דורות שבהם עם ישראל עלה והתעלה כמו שהירח מתמלא בחמישה עשר ימים הראשונים, ובתקופה של שלמה המלך ברור החמישה עשר עם ישראל היו בדרגה הכי גבוהה, כמו שהירח ביום החמישה עשר מלא, ומחדור הזה ואילך החלה הנסיגה של עם ישראל שבנו רחבעם התחיל למלוך ומלכות יהודה וישראל נחלקה לשנים, ולסוף החמישה עשר דורות מאז קרה הגרוע מכל נחרב בית המקדש הראשון.

וכאן ניכר ההבדל בין עם ישראל לשאר העמים: בכל העמים, ישנה תקופה של שיא ופריחה אבל כששולטת מלכות חדשה העם שהיה שולט לפני כן נמחק, ונעלם. לעומת זאת עם ישראל לא משנה מי מולך בעולם הם חיים וקיימים ומחכים ליום שבו ישובו להיות מעל כולם. ולכן אנו משולים לירח שבכל חודש הוא נעלם אך תמיד הוא חוזר בחזרה. וזה מה שאנו אומרים בברכת הלבנה "שגם הם עתידים להתחדש כמותה". עם ישראל מצפה ועתיד תמיד להתחדש, על אף החורבנות הגדולים שקיבל הבית הראשון והשני, וכן כל התקופות הקשות שעברו עליו, עם ישראל תמיד היה ויהיה בעזרת ה' חי וקיים! כמו הלבנה, וזוהי הסיבה שעם ישראל סופרים ללבנה.

סיפר הגאון ר' יעקב גלינסקי זצ"ל: בימי מלחמת העולם השנייה, ריכוזו הרוסים שבויים רבים בסיביר, שם העבירו אותם בעבודת פרך, גם אני נקלעתי במהלך המלחמה למחנה עבודה רוסי, בו נאלצתי לשהות ולעבוד בשירות הרוסים. בתוך קהל האסירים בלט אסיר גבוה וזקוף, שהועסק בכל העבודות הקשות והבוזיות ביותר. ניתן היה להבחין שמפקדי המחנה דואגים לבל יוותר מחוסר עבודה-ולו לרגע אחד. מהבוקר ועד הלילה היה אותו גברתן ממלא בשתיקה את המשימות שהוטלו עליו. בגמר העבודה היה משתרע על רצפת הצריף, באפסית כוחות. לאסיר זה היה ארצו קטן: שקית בד קטנה, האסיר שמר על השקית כעל בבת עינו, ומעולם לא נתן לאיש לבדוק את תוכנה. טרם הלך לישון הניחה למראשותיו ועם בוקר היה מסתירה במקום מחבוא עד הערב, וחוזר חלילה. דיירי הצריף השתוקקו לא פעם לדעת מה המטמון הסודי שנמצא בתוך שקית הבד הבלויה, אבל הוא שתקן ומופנם היה, כמעט שלא החליף מילה עם איש, ובלבד שלא ידע איש את תכולת השקית הסודית עליה שמר מכל משמר.

"לילה אחד", ממשיך הרב גלינסקי את סיפורו, "הנחתי את ראשי על מיטתי, אבל השינה נדדה ממני והלאה, הזמן חלף, הלילה העמיק ואילו האסיר עדיין ער על משכבו. לפתע אני שומע רחש קל עולה מפנית החדר. משחזר הרעש ונשנה אימנתי את עיני בחושך, ולא האמנתי למראה עיני: לתדהמתי אני רואה את אותו גוי, קם בלהט ממיטתו, מוציא חרישית את שקית הבד המפורסמת ומניחה למרגלותיו. הוא מסתכל היטב ימינה שמאלה ומסביבו שמא עיניו של אחד מאנשי המקום ראו אותו או את מעשיו, לאחר מכן פתח את השקית בדחילו ורחימו, הוציא ממנה מדי צבא שמורים ומגוחצים להפליא, ולבש אותם על בגדי האסיר שהיו עליו. היו אלה מדי הצבא הגרמני, כנראה מדיו לשעבר. הוא החליק בידיו את המדים המבזיקים, כשעיניו בורקות בהתפעמות, ואז נעמד באמצע הצריף עשה מספר תנועות מהירות וחדות, כאילו פוקד הוא על גדוד ענק העומד לפניו למסדר, מיד אחרי זה מיהר לפשוט את המדים ושב למיטתו כאילו לא התרחש כלום.

עם בוקר התלוויתי אליו לעבודה, תוך כדי הליכה שאלתי אותו: אמור לי מדוע בחצות הלילה אתה קם ולובש את המדים של הצבא הגרמני? האיש החוויר והסמיק חליפות, התבונן סביבו לבדוק שאין אף אחד לידו ושהשאלה לא הגיעה לאוזניו של אחר. אחרי ששכנעתי אותו שהוא יכול לסמוך עלי ומפי לא יצא מאומה, אמר לי בזו הלשון: "הבט, אני הייתי קצין גבוה בצבא הגרמני, כפי שאתה רואה אותי, הרוסים ששבו אותי מנסים לשבור את רוחי בכל דרך. הם מעבירים אותי בעבודות פרך, מטילים עלי משימות בזויות, שבכלל לא מתאימות למעמדי וכל זאת על מנת להשפיל אותי ולגרסו לי לדכדך נפשית לדרגה הבזויה והנמוכה ביותר. אבל אני אינני נכנע להם, בשום אופן אינני מוכן שהעבודות הללו יגרמו לי לחשוב ביום מין הימים שאכן אדם חסר ערך אני. לכן כל לילה אני לובש את מדי הקצונה שלי ולו לזמן קצר. על מנת שאני אזכור מאין באתי. שלא אשכח כי אני קצין גבוה שאלפי חיילים היו נתונים למרותו, תוצאות קרבות חשובים נקבעו על פי שיקול דעתו."

בהמשך הזמן, כך סיים הרב גלינסקי את הסיפור, "במהלך עסקת החלפת שבויים, השתחרר אותו אסיר מהכלא הרוסי, וחזר למעמדו ושב לפקד על אלפי חיילים בצבא הגרמני". עם ישראל נתונים תחת שיעבוד מצרים אך הם בטוחים שיגיע היום שבו הם עתידים להיגאל ולהיות העם נבחר, ובזכות זה לא התייאשו, גם אנו עלינו להאמין בגאולה השלימה בלי להתייאש כלל שבת שלום ומבורך.

פרפראות לתורה

"והרביתי את אותתי ואת מופתי בארץ מצרים"

ה' יתברך הביא על מצרים עשר מכות, ובמכה האחרונה מכת בכורות פרעה נכנע ומשלח את בני ישראל ממצרים. מדוע היה צורך בעשר מכות? ה' יתברך היה מביא מהתחלה את מכת בכורות, או היה מביא את אחת מעשר המכות זמן ממושך ולא מסיר אותה אלא לאחר שבוע ופרעה היה נכנע? נראה שתכלית המכות הייתה כדי לחזק את בני ישראל באמונה ככתוב "למען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותותי אשר שמתי בסך וידעתם כי אני ה'". ומבואר בדברי חז"ל שכל מכה הייתה נס גדול – כגון: מכת דם – היהודי מחזיק כוס מים מלאה ושונה – המצרי מבקש ממנו את הכוס כדי לשתות מים – והמים נהפכו לדם. המצרי שונה מאותה הכוס שהיהודי שונה – היהודי שונה מים והמצרי שונה דם, רק כשהמצרים שילמו כסף ליהודים עבור המים – שתי מים. מכת ערוב – יהודים ומצרים הסתובבו ברחובות מצרים והחיות הרעות התנפלו רק על המצרים וטרפו אותם וביהודים לא נגעו כלל וכלל, זאת אומרת, החיות ידעו חוק "מיהו יהודי"... מכת ברד – "ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך הברד" – נס בתוך נס: האש והברד מעורבין כאילו היו הברד והמים, וכדי לעשות רצון קונם – עשו שלום ביניהם. כיוון שהמצרים לא הסתפקו בשיעבוד הגוף של בני ישראל, ושיעבדו אותם גם ברוחם ובנפשם וגרמו לירידה רוחנית של בני ישראל עד שהגיעו למ"ט שערי טומאה, לכן לקו בעשר מכות כדי להחזיר לבני ישראל את מדרגתם הרוחנית ואת האמונה בה' יתברך ע"י ראיית הניסים והנפלאות. (עלצלי שמע)

"ויקרא פרעה לבמשה ולאהרן ויאמרו העתירו אל ה' ויסר הצפרדעים מבמני ומעמלי..."

העיר בענין זה רבי ישראל מראדין, בעל ה"חפץ חיים": במכת הצפרדעים הועילה מיד תפילתו של משה רבנו, להסיר את נחילי הצפרדעים מפרעה ומעבדיו, ככתוב: "ויצעק משה אל ה' על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה. ויעש ה' כדבר משה וימותו הצפרדעים מן הבתים ומן החצרות ומן השדות" (ח, ח-ט). לעומת זאת כשפגעו הנחשים השרפים בבני ישראל במדבר בעוון לשון הרע (במדבר כ"א, ד), לא פעל משה בתפילתו להסיר פגע רע זה מישראל, אלא נצטווה לעשות פעולה מיוחדת במינה, ככתוב: "ויאמר ה' אל משה עשה לך שרף ושים אותו על נס..." (במדבר כ"א, ח).

חסיבה לכך היא – אומר ה"חפץ חיים" – שלכל צרה שלא תבוא מועילה תפילה, חוץ מחטא לשון הרע, שאין לו תקנה. בתחום זה נוהגים עם האדם מידה כנגד מידה: הדין את חברו לכף זכות – דנים גם אותו בשמים לכף זכות ומרפאים אותו מכל חולי ומדווה, והיפוכו של דבר במספר לשון הרע על אחרים, שמדקדקים עימו בבית דין של מעלה כחוט השערה, שאין לך עבירה גדולה מזו.

"לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגוריהם"

מפרש רבינו יעקב בעל הטורים:

המילה "לתת" עולה בגימטריא ת"י (410), ת"ך (420). כמניין השנים שעמדו בית המקדש הראשון ובית המקדש השני.

מבט מהמדרש

"ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים"

רש"י: צפרדע אחת הייתה והיו מכין אותה והיא מתות נחילין נחילין.

פעם שאלו את הגאון הגדול רבי יעקב ישראל קניבסקי ה"סטייפלער" זצ"ל: מה חשבו אלו שהיכו את הצפרדע, וכי שוטים היו, שלא ראו בעיניהם שמכל הכאה שורצים עוד ועוד צפרדעים.

השיב ה"סטייפלער": שהוא מאותו הטעם שהינך עונה לרעך הבא לריב איתך, והינך שב ומתווכח איתו, וכי אינך רואה שכל תשובה גוררת ומסיפה עוד ועוד על המשך המחלוקת. אלא, שאין בידנו כח להתאפק לגדול אש הנקמה הבוררת בנו, אף הם לא היה כח בידם להתאפק כשבערה בהם אש הנקמה בצפרדע הגדולה.

ואכן האדם המכניע את עצמו ומתאפק מלהשיב בשעת כעסו הרי הוא חוסך ומונע מעצמו הרבה כאב לב...

דוד המלך בורח מפני אבשלום בנו שמרד במלכות, ועובר דרך עיר שנקראת "בחורים".

וכשהגיע לשם, התחיל שמעי בן גרא לקלל אותו ולסקול אותו באבנים. אבישי בן צרויה שר עבא דוד ביקש רשות מן המלך להרוג את שמעי, אך דוד המלך לא הסכים, ואמר "ה' אמר לו קלל", כלומר הקב"ה שם את הדברים בפיו, ולא הוא המקלל.

תארו לעצמכם איזה בושות, מלך ישראל שומע כל כך הרבה קללות, ובכל זאת שותק, איזו גדולה. (באר הפרשה)

אור החיים על הפרשה

"וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו"

"אל משה מקצר רווח ומעבודה קשה"

שואל האור החיים הקדוש: מהו "קוצר רווח"?

מתרץ האור החיים: שמי שאין בו תורה יש לו קוצר רווח, כי התורה מרחבת ליבו של אדם, ודעתו אינה קצרה, והם לא שמעו אל משה כי לא היה בהם תורה.

ומגלה האור החיים הקדוש שחזן מהענין שהעבודה הייתה קשה מאוד לעם ישראל, הייתה גם נפשם קצרה, וכך הוא טבע האדם שכאשר רע לו בעבודה הקשה, גם נחלש מבחינה נפשית בגלל הרגשת הכאב וכך הוא מכפיל את מכאובו.

ומפרש האור החיים פירוש נוסף: לאחר שנתבשרו ישראל בשורת הגאולה נתרחב לבבם ותחי נפשם, וכשחזרו לשיעבוד קצרה רוחם, כך הוא טבע האדם, שכאשר הייתה לו תקווה ואחר כך חוזר לצרתו הוא נעשה קצר רוח והדבר מכביד עליו יותר, והכתוב מוסיף שגם המצרים עוד הכבידו את העול של העבודה יותר מהרגיל, ולכן כתוב "ומעבודה קשה".

(ישוים ותירוצים על האור החיים הקדוש)

הלכות ברכות

דיני קדימה בברכות – שולחן ערוך סימנים קס"ח רי"א

א. היו לפניו מיני פירות הרבה, אם ברכותיהם שוות, ויש ביניהם ממין שבעה, מקדים מין שבעה. ופירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל הם שבעה מינים שנאמר (דברים ח, ח): "ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון, ארץ זית שמן ודבש". ופירוש דבש היינו תמרים. ופירות שבעת המינים קודמים לברכה לכל שאר מיני פירות העץ. ואפילו חביב עליו מין פרי אחר שאינו משבעת המינים, יש להקדים לברך על פירות שבעת המינים.

ב. כל דין קדימה שאמרו אינו אלא כששניהם מונחים לפניו וברצונו לאכול משניהם, אבל אין צריך להמתין עד שיביאו לפניו המין שמוקדם לברכה.

ג. כל הקודם בפסוק בשבעת המינים עצמם, קודם לחבירו לברכה. ותמרים קודמים לענבים, כי התמרים "שני" לארץ אחרון שבמקרא, והגפן "שלישי" לארץ הראשון. ויש אומרים שהיו קודם לתמרים, הואיל והיו דבר חשוב הוא עד שקובע ברכה לעצמו בברכת "בורא פרי הגפן", וגם הוא סועד ומשבח. ויש חולקים ואומרים שאין קדימה ליון על התמרים. ולדינא, יש להקדים התמרים ליון, וכדעת הבית יוסף. (ואמנם הטור הביא בשם רבינו פרץ שהיו קודם, אך בב"י כתב שדעת כל המפרשים היפך רבינו פרץ, וגם מנהג העולם לא כדבריו. אלא שכתב ליישב דברי הטור.)

ד. מעשה קדרה, (תבשיל מחמשת מיני דגן), קודמים ליון. נמצא משפט הקדימה בברכות כדלהלן: ברכת המוציא קודמת לכל דבר. (וזה אחת מהסיבות שמכסים את הפת קודם הקידוש על היין בשבת ויו"ט, להראות כאילו אין כאן פת לפנינו בכדי להקדימו). ולאחר מכן ברכת "בורא מיני מזונות". ופת חטים קודמת לפת שעורים. ואחריהם זית, ואחריו תמרים, ואחר כך ענבים, ואחר כך תאנים, ואחר כך רימונים, ואחריהם שאר מיני פירות העץ.

ה. הביאו לפניו מיני פירות שונים, מפרי העץ ומפרי האדמה, מן הדין אפשר להקדים לברך על פרי האדמה, אפילו אם אינו חביב, ואפילו אם פרי העץ הוא אחד משבעת המינים. שאין דין קדימה לשבעת המינים אלא בפירות שברכותיהן שוות. ומכל מקום נכון להקדים פרי העץ לפרי האדמה, אלא אם כן פרי האדמה חביב עליו יותר, שאז יקדים החביב תחלה. (ילקוט יוסף)

ו. הביאו לפניו שני מיני פירות שאינם משבעת המינים ואחד מהם שלם והשני אינו שלם אבל הוא חביב יקדים לברך על השלם. (הל"ב)

ברכות שוות:	ברכות שוות:	טבלאות אלו אושרו על ידי רבנים תלמידי חכמים
כשמוגש לפניו כמה מיני מאכלים מברכות שונות יקדים לברך על ברכת "המוציא".	דעת החזון עובדיה – במקרה שיש לפניו פרי חדש ופרי משבעת המינים פרי חדש קודם. (1)	שהחיינו
כשמוגש לפניו שאר מיני דגן ואפילו אורז (6) שאינו מן דגן שברכתם "מזונות" יקדים אותם לשאר המינים.	אדם שיש לפניו פירות משבעת המינים, ופרי אחר שאינו משבעת המינים יקדים לברך על הפירות משבעת המינים. (2)	שבעת המינים
אדם שמוגש לפניו פירות שהאחד ברכתו "בורא פרי העץ" והשני ברכתו "בורא פרי האדמה" יברך על איזה מהם שירצה. וטוב להחמיר להקדים ברכת "בורא פרי העץ".	אם הגישו לאדם פרי שלם פחות חביב, ופרי חביב חתוך יקדים לברך על הפרי השלם. (3)	שלם
	פרי חביב היינו שחביב עליו בדרך כלל, אפילו שעכשיו חפץ יותר בפרי האחר המוגש לפניו. (4)	חביב
	כשיש לפניו פירות שחביבותם עליו היא במידה שווה, יקדים לאכול את הפרי הנקי לפני הפרי הגדול. לדוגמא: תפוח טרי ואגס עם נגיעות חומות, יקדים לאכול את התפוח. פרי גדול קודם לשאר פירות קטנים.	נקי
ברכת שחל לעולם תהיה הברכה האחרונה.	במקרה שכל הפירות שלפניו שווים במידתם לענין הדברים הנזכרים, אך פרי אחד הינו מארץ ישראל והפרי השני הינו מחו"ל יקדים לאכול את הפרי שגדל בארץ ישראל. (5)	גדול
		ארץ ישראל

- כשהגישו לאדם פרי משבעת המינים, ולעידו פרי שאינו משבעת המינים והוא פרי חדש שיש לברך עליו "שהחיינו", דעת הלב אברהם ויינפלד דיקדים לברך שהחיינו. והביאו החזון"ע להלכה (חזון"ע ברכות עמוד רע"ה). אולם בשו"ת שרגא המאור כתב דמקדים מין שבעה, וכן פסק החלכה ברורה.
- ובסדר ההקדמה בשבעת המינים עצמם יקדים הקודם ל"ארץ", כמבואר לעיל בסעיף א'.
- עיון מג"א ופמ"ג סי' רי"א.
- עיון בשו"ע סימן ר"א סעיפים א' וז', מח' בין הרא"ש שכתב דחביב הוי מה שחביב עליו בדרך כלל, אפילו שעכשיו פחות חביב. ואילו הרמב"ם ס"ל מה שחביב עליו עכשיו. וכתב המשנ"ב דמסתמת מרן משמע כשאר הפוסקים דמה שחביב עליו בדרך כלל. וכן דעת הכה"ח סי' רי"א ס"ק כ"ח, שהחוסף בסוף דבריו "ואם שניהם חביבים ברוב פעמים אז יש לילך בתר דחביב ליה השתא".
- כף החיים סי' ז'.
- אמנם אם הביאו לפניו תבשיל מחמשת מיני דגן וגם אורז יקדים לברך על החמשת מיני דגן, מפני שהוא משבעת המינים.

צדיקים במיתתם קרויים חיים

רבי יהושע מאמן בעל ה"עמק יהושע" זיע"א

רבי יהושע נולד בעיר צפרו שבמרוקו לרב רפאל עמרם מאמן, בן הרב רחמים יוסף, ראש ישיבת "תחכמוני" בצפרו. רבי יהושע חיבר את הספרים: שו"ת "עמק יהושע" שבעה חלקים, שתי ידות, "חורג"א דיומא", ועוד. בן לשושלת רבנים מצאצאי הרמב"ם. בעצירתו למד והתחנך אצל הרב דוד עטר.

קיבל את תעודת ההסמכה שלו לדיינות מבית הדין הגדול ברבאט, והחל לכהן כרב ודיין בעיר סאפי כבר בגיל 28. בשנה זו שימש גם כדיין וסגן אב בית הדין של רבאט, ולאחר מכן החל לשמש כאב בית דין ורב העיר מרקש עד לעלייתו לישראל (כדי לסייע לאמו) בשנת ה'תשכ"ח, טרם עלייתו קיבל באותה שנה בחודש כסלו תעודת דיינות מראש הרבנים במרוקו הרב שאול אבן דנאן. בישראל נמנה זמן מה בין חכמי ישיבת פורת יוסף בירושלים.

בשנת ה'תשכ"ח החל לשמש כרב העיר הספרדי וחבר לשכת הרבנות בנהריה. בשנת ה'תשל"ח עבר לשמש כדיין, ובהמשך כאב בית הדין הרבני האזורי בעיר באר שבע.

בשנת ה'תשמ"ח התמנה לדיין בפועל בבית הדין הרבני הגדול לערערים, תפקיד בו כיהן עד שנת ה'תשס"ט. הוא חזר להתגורר בירושלים בשכונת מקור ברוך, ובמקביל לתפקידו שימש כראש כולל לפנסיונרים בשכונתו במחנה יהודה.

בזקנותו סיים את ספר הזוהר בפעם המאה.

נכדו, בן בתו שולמית, הרב יאיר בן מנחם – דיין בבית הדין הרבני בתל אביב, ומחבר ספרי "יאיר משפט" סיפר: שפעם אחת היה אצלו בשבת, וראה סבו הרב יהושע מאמן שהוא נוטל שעון יד, ביקש ממנו הרב שישתדל להחמיר בענין ויפסיק ליטול שעון יד בשבת. הסביר הנכד הרב יאיר לסבו, שהוא למד סוגיה זו, והיוצא מדברי רוב הפוסקים שמותר, אך הרב יהושע מאמן זצ"ל נשאר בשלל וביקש ממנו שיפסיק ליטול שעון יד.

הרב יאיר לא שמע לסבו, וגם בשבת הבאה המשיך ליטול את השעון יד, והנה פלא השעון הפסיק לעבוד, או אז הבין כמה גדול כוחו של הסבא.

אתמול יום חמישי כ"ט טבת התקיימה הילולתו

זיע"א.

צדיקים במיתתם קרויים חיים

רבי יצחק כדורי זיע"א

יצחק דיבה נולד בכור לזאב ולתפוחה הולדתו אינה ברורה, אך משערים כי נולד בסביבות שנת תרנ"ט. הוא נולד בט"ז בתשרי יום האושפזין של יצחק ולכן נקרא בשם זה. אביו שהיה סוחר בשמים, שלח אותו ללמוד ב"מדרש זלכה" – המדרש של חכמי העיר, וכילד הוא פגש את רבי יוסף חיים מבגדד "הבן איש חי". נחשב לעילוי כבר בגיל שבע עשרה, וסופר ששלט בריו התלמוד. בהיותו בן שבע עשרה דרש בפני גדולי התורה בבגדאד, ועם תום דבריו נתבקש שלא להרבות בדרשות בעתיד מחשש לעין הרע. עלה לארץ ישראל במסגרת העלייה הרביעית ולמד בישיבת שושנים לדוד ובישיבת פורת יוסף שבעיר העתיקה בירושלים אצל הרב אפרים כהן. בהגיעו לארץ-ישראל, חכמי ירושלים אמרו עליו "ארי עלה מבבל". סמוך לנישואיו עם אשתו הראשונה, שרה, שינה את שמו לכדורי (שמשמעותו ירק). לרבי יצחק ושרה נולדו שני ילדים – רחל ודוד. לאחר מלחמת השחרור עם כיבוש העיר העתיקה, עבר ללמוד בישיבת המקובלים בית אל. התפרנס מעבודתו ככורך ספרים בשכונת הבוכרים בירושלים – שם התגורר. בהמשך כיהן כראש ישיבת המקובלים "נחלת יצחק", שנוסדה על ידי בנו הרב דוד כדורי לשם לימוד כוונות התפילה לפי סדר הרש"ש.

אשתו נפטרה כשהוא בן למעלה מתשעים, נישא לדורית בן יהודה, חוזרת בתשובה שהייתה אז בת 42 לערך. נפטר בגיל מפלג ב-כ"ט בטבת ה'תשס"ו ונקבר בהר המנוחות. גרסאות שונות לגילו בעת פטירתו נעות בין 104 ל-110, ואף ל-122. חיבר ספר כתב-יד עב כרס בשם פתחי עולם - חיבור בן 5 כרכים בענייני קמעות סגולות ותפילות. תורתו זו יצאה לאור בניסן תשע"א בששה כרכים בשם קדושת יצחק עם הערות וביאורים מאת הרב יעקב עדס מיישיבת השלום.

מספר נכדו, כי בהיותו מתגורר בארה"ב אשתו הייתה צריכה ללדת כאשר הגיעה לבית החולים בדקו הרופאים ואמרו כי תצטרך ללדת בניתוח. "מיד כששמעתי זאת התקשרתי לארץ לסבא וסיפרתי לו שהרופאים רוצים לנתח. הסבא אמר לי אל דאגה, אשלח לך קמיע בפקס ותשים זאת בכוס מים, ותיתן לה לשתות. וכך היה. הקמיע הגיע בצילום בפקס, שמתי זאת בכוס מים, וכשהרופאים לא היו בחדר נתתי לה לשתות. כשהם באו להכניסה לחדר ניתוח, אמרו כעת נעשה צילום ובדיקה אחרונה לפני הניתוח. לאחר הבדיקה הם אמרו: אנו רואים כי אין צורך בניתוח. הם היו מופתעים ולא ידעו מה השתנה. וכך בחסדי ה' אשתי ילדה לידה רגילה. הרי שגם הקמיעות שעזלמו ראו בהם ישועות רבות. סיפורים לאין ספור יש באמתחתנו על הישועות הרבות שחוללו הקמיעות שכתב".

כשנשאל רבינו האם יש לכבודו קמיע נגד המחלה הקשה, רח"ל, שרבים סובלים מכך ומתו בקיצור שנים, השיב כי חיפש ועמל זמן רב למצוא מזוז ותרופה וקמיע בשביל המחלה הזאת, אך ככל שניסה לא עלתה בידו, כי זו גזירה מן השמים. אך הוסיף ואמר שיש דבר אחר שעל ידו נוכל לעצור ולהתרפא מן המחלה הנוראה והגזרות הקשות, והוא סדר אמירת פיטום הקטורת כמובא בזוהר הקדוש בפרשת ויקהל, שיש לאומרו תדיר, ואילו היו יודעים האנשים את מעלת קריאת הקטורת, היו עושים זאת לעטרה לראשם, ומי שרגיל בו ינצל מכל מיני מחלות.

יום ראשון כ"ט טבת יום הילולתו זיע"א.

לזיווג הגון

דוד בן אילנה.
צילל בת אסתר מירית בת דניאלה גולן בן אסתר. אביה בן וידיאן. צופית בת שרונה. גל בת אסתר. עופרי בן עמית. שרה בת אוסנת שולמית. אביה בת אוסנת שולמית. דוד בן סברניה.

לרפוש

רחל בת שרה ברוך חי בן לאה. מירה בת רחל. ר' נפתלי בן נעמה. שמעון חמו. ימנה בת חנינה. אלגריה בת מרים. אליאן בת עזיה. יוסף בן מרים. מאיר בן חנינה. רחל בת מזל. אנט בת אסתר. מרים בת רות.

לע"נ

אליהו בר שרה. מזל בת חנה. יעקב בר מזל. יצחק מאיר בר מזל. ארלט חנה. בת פריחה. יוסף בר חנה. ניית בת רחל. שלמה טייטו בן מסעודה. סול בת מסעודה. שמחה אמוזלג. פינחס בן רחל.